ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **J. J.,** zastoupený JUDr. Josefem Cholastou, advokátem se sídlem Hlavní náměstí č. 46/14, Krnov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2011, č. j. 697/580/11, 44408/ENV, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 A 291/2011 – 90,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žádost o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci uložení pokuty podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.

Soud při posuzování žádosti dospěl k závěru, k závěru, že v daném případě není ustanovení zástupce k ochraně práv žalobce zapotřebí. Podaná žaloba je sepsána advokátem, přiložena je i plná moc, kterou žalobce tomuto advokátovi udělil a v níž se výslovně zavázal uhradit odměnu za poskytnutou právní pomoc. Je tedy zřejmé, že žalobce je zastoupen advokátem na základě plné moci a k tomuto advokátovi má důvěru.

Dožaduje-li se žalobce za této situace jakési „konverze“ zastoupení na základě plné moci na zastoupení na základě ustanovení zástupce soudem, není takový postup možný, neboť jej právní úprava vylučuje. Ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. totiž předpokládá, že ten, komu je zástupce soudem ustanovován, zástupce nemá. Jelikož odvolání plné moci

stěžovatelem nebo její výpověď zplnomocněným advokátem nebyly soudu oznámeny, je nutno vycházet z toho, že právní vztah založený dohodou o plné moci nadále trvá a podmínka uvedená v § 35 odst. 8 s. ř. s. tudíž není splněna.

Žádné zákonné ustanovení pak nedává soudu pravomoc jakkoliv ingerovat do již existujícího vztahu mezi advokátem a mandantem a „nahradit" udělenou plnou moc usnesením o ustanovení zástupce. Jak přitom vyplývá z ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s., může mít účastník v téže věci jen jednoho zástupce a ani ustanovení dalšího (jiného) zástupce soudem tak nepřipadá v úvahu. K tomu soud odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009 č. j. 3 Ads 21/2009 – 37.

V kasační stížnosti žalobce výslovně neuvedl důvod jejího podání ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z obsahu je však zřejmé, že dovozuje nesprávné posouzení procesní právní otázky ohledně podmínek pro ustanovení zástupce v řízení o žalobě, tedy důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. Žalobce nezpochybnil skutkový stav, z něhož soud při posouzení jeho žádosti vycházel, poukázal však na skutečnost, že jeho majetkové poměry mu v současné době již další úhradu nákladů spojených s právní pomocí jím zvoleným advokátem neumožňují. Je tudíž toho názoru, že má právo na bezplatné zastoupení advokátem, které by mu zajistilo právo na spravedlivý proces a rovné postavení před soudem.

Žalobce proto navrhl, aby bylo napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a aby mu byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Josef Cholasta, jenž ho doposud zastupoval na základě plné moci a s jeho případem je dobře obeznámen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Jak bylo již uvedeno výše, žalobce nečiní sporným skutkový stav, z něhož Městský soud v Praze při posouzení jeho žádosti vycházel, takže i Nejvyšší správní soud má na základě soudního spisu za prokázané, že žalobce udělil dne 16. 8. 2011 plnou moc k zastupování ve věci advokátu JUDr. Josefu Cholastovi a tuto plnou moc doposud neodvolal ani nebyla jmenovaným vypovězena. Za této situace ovšem shledává Nejvyšší správní soud výše citované úvahy Městského soudu v Praze, které tvořily nosné důvody jeho rozhodnutí, za přiléhavé a nepovažuje za nutné k nim cokoliv podstatného dodávat. Městský soud v Praze ostatně v napadeném usnesení vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009 č. j. 3 Ads 21/2009 – 37 v obdobné věci a z něho svůj právní názor z větší části převzal.

Pro lepší pochopení této otázky žalobcem tak Nejvyšší správní soud pouze doplňuje, že nedostatek finančních prostředků sice je jednou ze zákonných podmínek pro ustanovení zástupce pro řízení soudem, sám o sobě však důvodem pro takový postup není. Špatná sociální situace žalobce přitom není sporná, ostatně Městský soud v Praze ji sám zohlednil, když rozhodl o jeho osvobození od soudních poplatků. Hlavním důvodem pro neustanovení zástupce soudem je však skutečnost, že žalobce již jednoho zástupce pro řízení ze své vůle má a dokud tato skutečnost trvá, nejsou splněny zákonné podmínky pro ustanovení jiného, jak vyplývá z § 35 odst. 8 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že tvrzený důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. nebyl prokázán, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Kasační stížnost v daném případě nesměřovala proti rozhodnutí soudu, jímž se řízení o žalobě končí, ale pouze proti jeho procesnímu rozhodnutí, jímž byla upravována práva žalobce v probíhajícím řízení. Nelze tak rozhodnout o nákladech řízení účastníků s ohledem na jejich úspěch ve věci, neboť věcí se ve správním soudnictví rozumí přezkoumání rozhodnutí správního orgánu a úspěch ve věci je posuzován jen podle konečného výsledku tohoto přezkumného řízení, nikoliv podle výsledku jeho jednotlivých procesních stadií, či řízení o opravných prostředcích proti dílčím procesním rozhodnutím (srovnej též úpravu v ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.). O nákladech řízení o této kasační stížnosti tak rozhodne až Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí o žalobě (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu